

Sygn. akt III CSK 348/14

POSTANOWIENIE

Dnia 6 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie z powództwa B. U.
przeciwko Skarbowi Państwa - Sądowi Okręgowemu w K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 6 lutego 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 4 kwietnia 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. nie obciąża powódki kosztami postępowania kasacyjnego poniesionymi przez stronę pozwaną.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczony przepis pozwala Sądowi Najwyższemu na wstępną, merytoryczną ocenę wniesionej skargi kasacyjnej i zbadanie, czy za jej rozpoznaniem przemawia interes społeczny, skarga kasacyjna bowiem jest środkiem prawnym funkcjonującym przede wszystkim w interesie publicznym, który z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych.

Powódka wniosła skargę kasacyjną, nazwaną kasacją, od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 4 kwietnia 2014 r. oddalającego jej apelację od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 12 czerwca 2013 r., którym Sąd Okręgowy oddalił powództwo o zasądzenie od pozwanego Skarbu Państwa odszkodowania dochodzonego w związku z bezprawnym pozbawieniem wolności i zagarnięciem majątku ojca powódki, Z. P. Powołując się na podstawę określoną w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c., wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz wyroku Sądu Okręgowego z dnia 12 czerwca 2013 r. i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania ewentualnie orzeczenie co do istoty sprawy i zasądzenie żadanego odszkodowania w kwocie 375 000 zł. W ramach powołanej podstawy kasacyjnej wskazała na naruszenie art. 6 i 361 k.c. przez bezpodstawne uznanie, że „...nie tylko nie wykazała bezprawności działania stosownych organów państwa wobec swojego ojca, ale i istnienia związku przyczynowego pomiędzy tym bezprawnym działaniem a powstałą szkodą, jak również nie wykazała istnienia i wysokości samej szkody...”.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżąca twierdziła, że czyni to „...z powodu rażącej obrazę przepisów prawa materialnego cywilnego a nadto wobec faktu istnienia istotnego zagadnienia prawnego przejawiającego się w możliwości dochodzenia odszkodowania z powodu niesłusznego skazania pomimo braku wydania wyroku uniewinniającego w toku procesu karnego...”.

Analiza wywodów zawartych w uzasadnieniu skargi kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarżąca nie przytoczyła argumentów, świadczących o występowaniu w niniejszej sprawie przesłanek uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania.

W art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. chodzi o zagadnienie prawne obejmujące poważną wątpliwość prawną, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, którego wyjaśnienie jest potrzebne do rozstrzygnięcia sprawy. Skarżący wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne powinien sformułować to zagadnienie, wskazać na wyłaniające się poważne wątpliwości interpretacyjne, przytoczyć argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen i wykazać, że wyjaśnienie przedstawionego zagadnienia będzie miało znaczenie zarówno dla praktyki sądowej, jak i dla rozstrzygnięcia skargi kasacyjnej. Chodzi przy tym wyłącznie o poważne wątpliwości, wykraczające poza poziom zwykłych wątpliwości prawnych, które powstają niemal w każdym procesie decyzyjnym.

Skarżąca nie sprostала tym wymaganiom, ograniczyła się bowiem do samego tylko zasygnalizowania problemu możliwości dochodzenia odszkodowania, czego nie można uznać za sformułowanie istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Powołanie się na „...rażącą obrazę przepisów prawa materialnego...” wskazuje na to, że intencją skarżącej było nawiązanie do przesłanki przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi – bez pogłębionej analizy i jurydycznych dociekań – w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wykazać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej przejawiającą się kwalifikowanym charakterem

naruszenia przepisów prawa (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Nie może powtarzać uzasadnienia podstaw kasacyjnych; powinien wykazać, że zasadność skargi kasacyjnej jest oczywista, a więc dostrzegalna *prima vista* oraz że każdy prawnik bez przeprowadzania wnikliwej analizy powinien dojść do wniosku, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe. Tak rozumianej oczywistości skarżąca nie wykazała.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzą wskazane przez skarżącą przesłanki przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. ani brana pod rozwagę z urzędu nieważność postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i – ze względu na charakter dochodzonego roszczenia oraz sytuację majątkową skarżącej – orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego zgodnie z art. 102 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.